

ИСПАДНАЛ МУРАТ ВОЈВОДА

Полубавно

Ис - пад - нал Му - рат вој - во - да,
Крз О - хрид-ка-та пре - ка - за, Ми ја за - пус - тил

ка - за - та, Ми ги из - го - рел се - ла - та.

Испаднал Мурат војвода,
Крз Охридската преказа,
Ми ја запустил казата,
Ми ги изгорел селата.

Се кренале, се дигнале,
Девет ми десет владици,
Девет ми десет попови,
Девет ми десет ѓакони.
Сите отидоа Стамбола,
При Султана Сулејмана,
Капи фрлаа пред Султана.
До земја му се клањаа.

„Дали си чул, бре Султане
Испадна Мурат војвода,
Крз Охридската преказа,
Нѝ ја запусти казата,
Нѝ ги изгоре селата.
Ти да си најдиш јунака,
Кој ќе Мурата да фане
Кој ќе му глава да земе.

Тоги си викна Сулејман:
„Камо те Митре Трновче,
И тебе Стојан Дебранче,
Вие Мурата фаните.“

Кога се добро ружале,
Дојдоа Митре и Стојан,
Во таа рамна рудина,
Тамо видоа Мурата,
Сос неговата дружина.

Седнале среде рудина,
Прво си ручук ручаа,
Па се на оро фанаа,
Напред е Мурат војвода.

Таман си Мурат заигра,
Викна си Мурат да пее:
„Камо те Митре Трновче,
И тебе Стојан Дебранче“?

„Еве нè Мурат, тука сме,
Пукнаа пушки комитски,
Цела дружина си падна,
Прсна си Мурат да бега.

Поистрча се Дебранче,
Стигна си Мурат војвода,
Па си извади сабјата,
На Мурат глава пресече.